

La impunitat dels 40 anys de dictadura

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 13 de maig de 2020

Amics, amigues,

Quedava només un “Billy el Niño”? Han quedat tantes coses impunes d’aquells quaranta anys de dictadura...! Aquests dies hem vist, amb motiu de l’aniversari de l’alliberament del camp d’extermini de Mauthausen, com els alliberats espanyols no van poder tornar al seu país perquè hi havia el règim feixista del general Franco que propiciava tota mena de tortures i assassinats. Jo sempre recordo el cas de Manuel Carrasco i Formiguera que, fugint de les amenaces dels incontrolats de l’anomenada zona roja, va anar a parar a mans dels anomenats nacionals; el van portar al penal de Burgos, va ser sotmès a un judici sumaríssim i afusellat amb l’*enterado* de Franco. Només per ser català, catalanista i republicà.

Han passat més de vuitanta anys, amb un règim del 78 pel mig i de què ha servit? D’acord, no es cometien assassinats d’estat, però es cometien barbaritats subliminars per part dels governs espanyols, la seva justícia suprema i les seves forces de seguretat, que sempre resten impunes, com “Billy el Niño”. Els ciutadans de peu no en sabem ni de la missa la meitat. Això no obstant, només ens cal repassar aquesta història “democràtica” recent, des de la LOAPA, les lleis de Seguridad, l’assetjament de la nostra llengua, la tombada o *cepillada* de l’Estatut del 2006, aprovat democràticament per tothom d’ací i d’allà, però tombat pel més alt tribunal de justícia de l’Estat espanyol, un dels tristament famosos tribunals de justícia espanyols, el TC.

D’aquí ha vingut tota la massiva reacció dels catalans que volem autogovernar-nos i ho volem aconseguir per la via pacífica i democràtica. Però, com que hi ha polítics i jutges

espanyols que això de la democràcia no ho entenen, com no ho entenien els seus mentors franquistes, no ens queda més remei que arriscar-nos, nosaltres i els nostres líders, tirant pel dret. Però no pel dret amb armes, sinó pel dret amb urnes, que són unes armes molt temudes pels antidemòcrates de Madrid. De tant en tant m'agrada aclarir que són els antidemòcrates i anticatalans espanyols els qui ens volen captius a la força. A Espanya també hi ha demòcrates, però no són els que manen.

No és la rebel·lió, la sedició, la malversació ni la desobediència el que els motiva a perseguir els líders de la nostra independència. És l'anticatalanisme ranci d'un Estat corrupte que ha passat la vergonya d'un referèndum, l'1-0, sense que haguessin trobat les urnes (ni una) que els van passar pels nassos, sense poder aturar el cens universal, sense aturar paperetes (tantes com en trobaven, tantes se'n feien). Es van obrir tots els col·legis electorals i només van poder tancar-ne uns pocs per la força bruta i desenfrenada d'unes forces estatals dirigides des de la Moncloa, la Vicepresidència, el Ministeri de l'interior i quatre comandaments malferits i maldestres, però que després van saber mentir *como vellacos*.

Sí, van mentir en aquell vergonyós judici al *Tribunal Supremo* que, si no fos pel mal que va fer a acusats, famílies i persones decents, hauria fet riure com una farsa de festa major. Es deia, però no ens ho acabàvem de creure, que la sentència estava escrita. No es van atrevir amb la rebel·lió, els va semblar que amb la sedició ja n'hi havia prou. Penes de dos dígitos per posar urnes pacíficament. Amenaces abans, durant i després del judici. Ja no diguem abans de la declaració d'independència. Algun dia sabrem les amenaces que va rebre el president Puigdemont. No tan sols anaven per ell, sinó per tots els catalans que l'1-0 vam votar Sí, malgrat els "piolins". Si no, els més de dos milions s'haurien més que doblat. Si no, perquè no volen que fem un referèndum acordat amb totes les garanties democràtiques? A què tenen por? A la

veritat?

Avui recordo això que tots sabem, fins i tot “ells”, perquè els nostres líders segueixen a la presó o a l'exili. Malgrat que en alguns casos ha funcionat l'article 100.2 (si no m'equivoco), la fiscalia segueix al servei dels poders de l'Estat autoritari, neofeixista, en el que manen els “poders fàctics” de sempre. La fiscalia, la dolenta, els vol tots i totes a la presó. No s'hi val ni l'estat d'alarma ni el risc de contagi que és real a les presons. Cal intimidar la societat catalana perquè no hi torni, però, com diu en Jordi Cuixart, hi tornarem! Val més qualsevol dels patriotes que estan a la pressió o a l'exili que tot el *gobierno* i el *Tribunal Supremo* junts. “Ells” ho saben i el complex d'inferioritat els fa anar a la desesperada i així és com fan les seves barbaritats.

No sé si avui cal parlar de com el *gobierno* porta la crisi de la Covid-19, però crec que els qui la pateixen es mereixen que digui quelcom en favor d'ells. Amb les víctimes mortals, malauradament, ja no hi ha res a fer. Però, i els que encara estan amb la malaltia, els seus curadors, les famílies confinades, ¿no es mereixen que espolem les orelles als maldestres que no saben gestionar la compra de material sanitari vàlid, no han sabut gestionar el confinament i ara veurem què fan amb el desconfinament que és igualment important? Amb governants incompetents, com els que estan portant aquesta gestió sense cap preparació adequada ni experiència en les especialitats que ara es necessiten, com podem estar tranquils? L'obsessió de la *centralización* els fa perdre el seny i els porta a prendre decisions sobre el que no entenen. Han copiat molt; sort d'això, però en molts casos no han sabut ni copiar.

Sort que, de tant en tant, no sempre, fan cas a algun científic expert. Però no ho han fet sempre i ha estat quan l'han espifiada. Sort, sobretot, dels sanitaris que saben el que han de fer en els hospitals i totes les persones de segona

línia, però imprescindibles, que han donat tot el que podien de si i ho segueixen donant. A Catalunya, a Espanya i arreu. I aquest arreu inclou països on els governants són tan maldestres, egoistes i tenen “poders fàctics” com aquí. L'Estat espanyol està reconegut com dels pitjors que han portat aquesta crisi. Ens ha guanyat, en positiu, Portugal, *chapeau*! Alemanya, Dinamarca, Corea del Sud, per descomptat. No estic tan segur del Regne Unit ni dels EUA i ja sabem per què. El futur? Caldrà, de primer, elegir polítics competents, honestos i amb visió de futur. En poden sortir. Crec en la joventut.

Vostre,

Josep M. Boixareu Vilaplana